

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 376/2023
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Фанка, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 10К.бр.589/22 од 16.11.2022.године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.932/22 од 16.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2023.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ивана Фанка, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 10К.бр.589/22 од 16.11.2022.године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.932/22 од 16.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 10К.бр.589/22 од 16.11.2022.године у ставу I изреке окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца. Окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 15.598,24 динара и на име паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом у ставу II изреке окривљени АА је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе за кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ на штету оштећеног ББ. Одређено је да трошкови кривичног поступка у односу на то кривично дело падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр.932/22 од 16.01.2023. године одбијене су као неосноване жалбе Другог основног јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног АА – адвоката Ане Бандовић, па је потврђена пресуда Другог основног суда у Београду 10К.бр.589/22 од 16.11.2022.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Иван Фанка, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да у смислу члана 492. ЗКП укине у целости првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, као и да на основу одредбе члана 488. став 3. ЗКП, с обзиром на садржај захтева, одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из става 4. члана 485. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Наиме, бранилац окривљеног у захтеву наводи да су нижестепени судови доношењем побијаних правноснажних пресуда повредили одредбе члана 103. тачка 5) у вези члана 104. став 6. КЗ, обзиром да како је окривљени изреком правноснажне пресуде оглашен кривим да је кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ извршио у периоду од 15.05.2014. до 30.01.2019. године, те како је за наведено кривично дело прописана новчана казна или казна затвора до 2 године, то је стога, по ставу браниоца окривљеног, у време доношења првостепене пресуде дана 16.11.2022. године, сходно одредбама члана 103. тачка 5) у вези члана 104. став 6. КЗ, протеклом 6 година, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за све кривичноправне радње окривљеног које су му стављене на терет у периоду од 15.05.2014. до 16.11.2016. године, а о чему су нижестепени судови морали да воде рачуна по службеној дужности и да у том делу према окривљеном одбију оптужбу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, како је окривљеном АА стављено на терет и оглашен је кривим да је кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ извршио у периоду од 15.05.2014. до 30.01.2019. године, то у конкретном случају у време доношења побијане првостепене пресуде дана 16.11.2022. године није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за кривичноправне радње окривљеног које су му стављене на терет у периоду од 15.05.2014. до 16.11.2016. године, тако да нижестепени судови нису доношењем побијаних правноснажних пресуда повредили одредбе члана 103. тачка 5) у вези члана 104. став 6. КЗ. Ово са разлога јер се ради о кривичном делу код кога је могуће да се радња извршења предузима у току дужег временског периода, при чему се

временом његовог извршења сматра време када је довршена радња извршења, а што је последњег дана престанка противправног стања, а то је у конкретном случају дан 30.01.2019. године. Дакле, имајући у виду да се рок застарелости кривичног гоњења рачуна од престанка противправног стања, у конкретном случају од дана 30.01.2019. године, а не онако како то бранилац окривљеног погрешно сматра и наводи у поднетом захтеву за заштиту законитости, то је, по налажењу Врховног касационог суда, очигледно да у време доношења побијане првостепене пресуде дана 16.11.2022. године за кривичноправне радње окривљеног које су му стављене на терет у периоду 15.05.2014. до 16.11.2016. године није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, па се стога супротни наводи браниоца окривљеног оцењују неоснованим.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ивана Фанка, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић